

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 4.

V Ljubljani 1. aprila 1887.

Leto XVII.

Zima in vzpomlad.

Vže vzpomlád je prisvetila
Nam s prejasnega neba;
Ptice pevke privabila
V radost našega srcá.

Toda gozde še in polje
Mrzli je pokrival sneg:
Kdo pač dobre bil bi volje?
Kdo se šetat hodil v breg?

Duh moj vedno k višku sili,
K vzôrom vzpétí se želi;
A teló mu tare krili,
Um in voljo mu slabí.

Stvarnik! ti mi daj krepósti,
V dušnej zimi vzbújaj nád,
S tabo zmôrem vse slabósti,
Da zasije mi vzpomlád.

Fr. Krek.

Pot v nebesa.

Ba bi poznali, otroci dragi, sedemletnega Bašličevega Pavleka! Ta je bil pravi vzor pobožnega in pridnega dečka. V cerkvi se je takó lepo obnašal in v šoli takó izvrstno odgovarjal, da je po večkrat prinesel razveseljenim starišem podobico ali kako knjižico od gospodov učiteljev v dokaz svoje pridnosti. Zato ga je pa tudi vse ljubilo, najbolj pa, se vé da, stariši in njegova dobra sestra, ki je imela bratca rajši nego li samo sebe.

Najljubša zabava so mu bile — saní. Kako mu je veselja utripalo srčice, ko se je spustil na sanéh po hribu nizdolu, in mu je mrzla sapa brila v lepo-rudeči lici! — Za god je dobil od krstnega kuma lepe, nove saní. „To bode veselje,“ dejal je, „na teh se voziti!“

Ali siromak ravno takrat hudo oboli. Žalostni čujejo pri bolnikovej postelji njegovi domači. Ali mladi bolnik ima vedno le saní v mislih; moral jih je imeti poleg sebe pri postelji, da jih je gledal . . .

„Kaj nè, da bodem skoraj okreval in se potem na sanéh vozil?“ popraševal je bolni Pavlek.

„Se vé, da bodeš, ako le dobri Bog dá!“ tolažita ga oče in mati. „Da se pa to zgodi, mirno zaspančkaj, ker to ti bode največ k zdravju pripomoglo.“

Slednjič mu vendar zatisne dobrodejni spanec milobne oči. — Imel pa je naš Pavlek té-le sanje: Zdelo se mu je, kakor bi bil popolnem ozdravel. Misli si: „Kaj, ko bi šel v — lepa nebesa!“ — Mož beseda! Res vzame slovó od starišev, drage sestre in továrišev ter sede na saní . . . Glej čuda! saní gredó same naprej! — Urno se pelje Pavlek mimo njiv, travnikov, gozdov in gorá; ali danes nima časa opazovati naravine lepote, temveč misli le na nebesa, zlata nebesa. —

Brez zaprek se pripelje na konec svetá. Kar mu pot zastavi — bela smrt s koso v roci. Kaj bode zdaj? „Kam hočeš iti?“ vpraša ga smrt z vótlím glasom. Ali naš junaški Pavlek se je nič ne ustraši, temveč glasno zaupije: „v nebesa!“ požene z vso močjó saní ter tako srečno uide smrti na óní svet. Tam so še le hitro drčale saní! Kmalu se pripelje pred zlata nebeška vrata. Močno potrka nanje in sv. Peter mu pride odpírat. Začudeno pogleda Pavleka, ki je urno smuknil s sanmí v lepo razsvitljeni nebeški dóm.

„Kdo si? Kaj bi rad?“ vpraša ga hitro nebeški vratar.

„Bašličev Pavlek sem iz P. domá ter bi rad tu ostal pri angelcih v nebesih,“ odvrne ta v svojej otročejj priprostosti.

Resno pravi na to sv. Peter: „Pavlek ljubi! Veš li, da se morajo nebesa zaslužiti? — A ti do sedaj zanje še nisi ničesar storil. Idi torej nazaj k starišem in sestri, pa jim delaj vedno veselje in radost! Bodi pa tudi vedno tako dober in poslušen, kakor si bil do sedaj! Le takó bodeš srečen na zemlji, in kadar umrješ, prideš pa zopet tù sem in užival bodeš nebeško veselje, katero si bodeš zaslužil s svojimi dobrimi deli!“

Voljno se v to naš Pavlek udá, poljubi čestitljivo roko vélikemu svetniku ter otide iz nebeškega dvora. Zunaj sede zopet na saní, in te so ga nesle kakor veter proti dómu. Tudi smrti ni zdaj srečal več. — Vže je na domačem pragu. V hiši vidi, kako domači plakajo po njem, tožeč: „Kje je naš dobri Pavlek? Zakaj nas je tako naglo zapustil?“ — „Ohò! saj sem tukaj; zdaj bodem pa vedno pri vas, vedno priden in pobožen!“ oglasi se veselo Pavlek. Zasmijó se mu nato stariši, a on stegne nedolžni ročici, da bi je poljubil in — v tem hipu se prebudi.

Urno pové čuječima roditeljema sanje; ta dva pa rečeta: „Le glej, ljubček, da bodeš delal, kadar ozdraviš, po opominu sv. Petra!“

„Bodem, bodem,“ obetal je bolni Pavlek, katerega so mati poljubili na vroče čelo . . .

* * *

In res je Pavlek ozdravel; veselo se je zopet vozil na sanéh ter moško spolnoval dano obljubo. — In vse je hvalilo pridnega, nadepolnega Bašličeva Pavleka.

Gojimir.